

Trả Thù

Chàng là một nhạc sĩ nổi tiếng, lại có một cái tên rất ư là lãng mạn: Nhạc sĩ ... Lãng Du. Nàng là một ca sĩ cũng nổi tiếng không kém. Tên nàng nghe cũng vô cùng thơ mộng. Ca sĩ ... Heo May. Trai tài gái sắc, cặp với nhau cũng là chuyện bình thường thôi. Chính Lãng Du đã từng vỗ ngực khoe rằng trong đời chàng chỉ có hai cái đam mê. Thứ nhất là chàng mê âm nhạc. Thứ nhì là mê ... âm hộ. Heo May cũng vậy. Nàng đã từng tâm sự với bạn bè rằng đời nàng cũng chỉ có hai cái đam mê. Thứ nhất là mê ca, và thứ nhì là mê ... cu. Thật là xứng đôi vừa lứa. Hai người hiểu ý nhau như Bá Nha với Tử Kỳ. Chỉ cần nhìn vào mắt nhau, là họ đã hiểu người kia muốn gì rồi. Mà thật ra thì cũng chẳng có gì khó hiểu. Bởi cả hai đều có muốn cái gì khác hơn là ba cái chuyện ... đụ đéo. Lãng Du và Heo May quen nhau vào một mùa football. Sau khi thua độ, chàng ngồi nhà ôm đàn gảy khúc Nam Ai. Tiếng đàn như than, như oán, như khóc cho một kiếp người xui xẻo, lỡ ham vui bắt độ để bây giờ cháy túi, chỉ còn có nước móc khúc hot dog lên mà gặm cho đỡ đói. Lãng Du có ngờ đâu, tiếng đàn thê lương của chàng đã xé gió bay đến tai nàng. Heo May lúc bấy giờ chỉ mới bước vào tuổi 17. Cái tuổi bẻ gãy ... cặc đàn ông như chơi. Đang ngồi nhỏ lông nách, bỗng Heo May ngừng tay nghe ngóng. Nàng ngạc nhiên tự hỏi. Tiếng đàn của ai mà chui qua vú, lọt vào tai làm trái tim nàng phải rung động. Sau một lúc định thần để nghe ngóng, Heo May đứng dậy đi ra cửa, "nương theo làn gió", tìm đến căn apartment của Lãng Du. Nghe tiếng gõ cửa, chàng hỏi vọng ra: Ai đó? cứ vào tự nhiên như nhà ... cầu.

Heo May mạnh dạn mở cửa bước vào, tự giới thiệu: - Chào anh. Em tên là ... Heo May. Đang lùng bùng hai lỗ tai vì đói. Chàng hỏi lại: Heo ... gì? - Dạ, Heo May.

Giống như là gió heo may vậy mà. Nhìn vóc dáng con nhỏ có vẻ ... ngọt nước, chàng hiên ngang tự giới thiệu: - Chào Heo...May. Tôi là ca nhạc sĩ... Lãng Du. Hân hạnh được gặp Heo May. - Anh cứ gọi em bằng ... em cũng được mà. Vậy... em đến tìm anh có việc chi? Heo May bẽn lẽn, chớp chớp cặp mắt có đeo lông nheo giả dài như hai cái quạt, làm mái tóc lưa thưa của Lãng Du bay phất phới. Nàng e thẹn đáp một cách thật tình. Chẳng dấu gì anh. Lúc nãy đang ở trong restroom, chợt em nghe tiếng đàn của anh. Lãng Du ngạc nhiên trở mặt hỏi: - Ở trong restroom mà nghe được tiếng đàn của anh sao? - Dạ nghe. Tại vì em hồng có... đóng cửa. Phản ứng tự nhiên khiến Lãng Du phải "nín thở" để hỏi tiếp: - Nghe tiếng đàn của anh ở trong restroom? Rồi em có thấy cái gì không? Nàng ngây thơ hỏi lại: Dạ ... thấy cái gì, là ... cái gì ạ? - Em có thấy ... lòng mình rung động không? - Dạ, rung thì có. Mà động... thì chưa. Bởi vậy em mới tìm anh để nhờ anh lãng xê. Lãng Du nhìn lại nàng một lần nữa, ước tính coi cái vóc dáng của nàng có thể tiến thân bằng nghề ca hát hay không trước khi thử giọng. Lãng Du thấy cũng được. Cái giòng con gái mà có cặp giò dài, nước da trắng, lên sân khấu dễ bắt mắt người xem lắm. Đó là chưa kể cái phao câu tròn lẩn, ai nhìn mà không muốn cắn một phát. Chàng hỏi nàng sau khi vô chi tiết: - Vậy em có biết

nhạc lý không? - Hồi nhỏ em có học. Nhưng bây giờ chỉ còn nhớ cái nốt "Si" nằm ngay chính giữa thôi. Chuyện Heo May có biết nhạc lý hay không cũng đâu có gì quan trọng. Chàng chỉ hỏi cho có chuyện. Lãng Du nhìn vào cái nốt "Si" của nàng một chút rồi mới nói: - Thôi được. Anh sẽ dạy em sau. Bởi vì ngoài nghề ca sĩ, anh còn là một nhạc sĩ. Chuyên môn về hòa âm, phối ... khí. Heo May mừng rỡ như trúng số. Nàng đề cập ngay vấn đề chính: - Vậy anh cho biết ... em phải deposit bao nhiêu ạ. Đang thua football hồng còn một cắc, nghe nàng hỏi, Lãng Du trả lời một cách "rộng lượng". - Một khóa 600 đồng. Em cứ ... đưa hết cho anh, khỏi cần deposit. - Dạ em không có mang tiền theo đây. Thôi, để đến tối em đem qua. Vừa nói, Heo May vừa đưa tay chào Lãng Du, quay gót ra về. Ca nhạc sĩ Lãng Du chồm tới, nói vói theo: - Em đưa trước anh hai đồng đi. Còn bao nhiêu đến tối tính sau. Heo May về đến nhà với niềm vui òa vỡ trong lòng. Nếu được Lãng Du nâng đỡ, trước sau gì nàng cũng sẽ là ngôi sao sáng trên nền trời ca nhạc hải ngoại. Heo May ngồi hồi tưởng lại cuộc đời nàng. Từ thuở bé, Heo May đã có một tiếng khóc khác thường. Tiếng khóc mạnh như một lưỡi khoan điện xoáy vào lỗ tai người nghe. Tiếng khóc của nàng đã làm những đứa bé khác, cùng sống chung trong viện mồ côi phải sợ hãi khóc thét. Thêm vào đó là cái bước đi ngang như cua. Thuở thiếu thời, bản tính Heo May là không thích đi thẳng. Nàng cũng chẳng hiểu tại sao như vậy. Có người đã xem chỉ tay, chỉ chân cho biết là nàng được trời sinh để làm "ca sĩ kích động." Lý do là trên mười đầu ngón tay của Heo May có đủ mười cái hoa tay. Lúc buồn buồn, chẳng có việc gì làm, nàng tần mẩn đưa hai bàn tay xanh xao lên xem lại. Heo May thấy hoa tay của nàng hơi giống với Hoa Liễu... Sau khi tắm và rửa thật kỹ, Heo May ngồi nhìn đồng hồ, mong cho mau đến tối để gặp chàng nhạc sĩ của lòng mình. Chiếc đồng hồ cứ thong thả gõ từng nhịp tích tíc, tích tíc chậm rãi như để trêu tức Heo May. Chỉ một giờ đồng hồ mà đã dài như sáu mươi phút. Thế rồi việc gì phải đến, đã đến. Giờ phút thiêng liêng đã điểm, Heo May mặc bộ đồ ưng ý nhất của nàng, không quên mang theo mấy món phụ tùng như lông nheo giả, vú giả và móng giả. Chỉ có cái bao thư đựng 600 đô la là thật mà thôi. Nghe tiếng gõ cửa, Lãng Du phóng tới bằng những bước chân rộn ràng niềm vui. Cánh cửa mở rộng, Heo May hiện ra như một bà tiên rực rỡ. Một bà tiên sexy mang tiền đến cho chàng. Bằng những cử chỉ lịch sự của một người nghệ sĩ "tai tiếng", Lãng Du mỉm cười thật tình tứ. Chàng nói: - Anh đang chờ em như ... nắng hạn chờ mưa rào. Heo May đáp lại bằng một giọng cũng cải lương không kém: - Em cũng nôn nao như ... cô dâu trong đêm động phòng hoa chúc. Từ trưa tới giờ, trong túi hồng có một cắc.

Chẳng biết lấy cái gì làm tiền để đi ăn. Chàng nằm co nơi xó nhà. Bụng thì đói, mà cặc thì nứng, chờ nàng đến. Nhưng bây giờ thì trong đầu Lãng Du chỉ nghĩ đến vấn đề trước mắt là ... thực phẩm. Còn chuyện đụ đéo thì tính sau. Có thực mới giựt nổi giầy lưng quần chứ. Chàng hỏi Heo May: - Em có đem ... hiện kim tới không? Heo May mỉm miệng cười duyên, đưa cả cái nứ răng đen thui để trả lời chàng: - Lẽ dĩ nhiên. Tiên học phí, hậu mới học nhạc lý, chứ anh. Lãng Du chịu lắm. Con gái phải lạnh lẽo như vậy mới được. Chàng nghĩ thầm: - Nếu trời thương. Hai đứa cũng có thể dựng nên

cơ đồ lắm chứ. Tiếng nói thánh thót của Heo May vang lên làm Lãng Du chột tính: - Vậy, chừng nào mình bắt đầu, anh? - Khoan. Từ từ đã em. Ngày đầu tiên mình phải làm lễ cúng tổ ... - Cúng làm sao? Anh chỉ em đi ... - Bây giờ phải ra nhà hàng. Cúng tổ ở đó trước. Sau đó về đây, hai đứa mình cúng thêm một phát nữa. Trước khi đến với Lãng Du, Heo May đã trang điểm kỹ lưỡng. Nàng cũng đã tính tới việc mời hẳn đi ăn một buổi dinner lãng mạn, có đèn cây, có nhạc êm dịu ... Bởi vậy, vừa nghe Lãng Du đề nghị Heo May hoan hô hết mình. Nàng giơ cao hai cái nách đã được nhổ hết lông hồi sáng nói lớn: - Đồng ý cả hai tay. Có rủng rỉnh 600 đô trong túi, Lãng Du mạnh dạn khoác tay Heo May, đi hiên ngang y như vua Salomon cùng nữ hoàng Saten. Nhà hàng P.38 vào buổi tối đông nghẹt khách. Đa số thực khách ở đây là giới trẻ ăn chơi, nhảy nhót, tuổi trung bình từ 16 đến 66. Trước kia, nơi đây chỉ là một quán ăn nhỏ, có cái tên là quán: "Nửa Khuya". Quán chỉ bán được vào khoảng từ 10 giờ đêm đến 4, 5 giờ sáng. Khách của quán phần đông là dân chơi bời, trác táng, mấy chị em ta và nhất là mấy tay đi uống bia ôm về khuya. Đã là quán của dân chơi thì lẽ dĩ nhiên là phải hấp dẫn thị hiếu của mọi người. Tiếng lành đồn xa, tiếng dữ đồn ba ngày đường. Quán Nửa Khuya thì tiếng lành tiếng dữ gì cũng có hết.

Có lẽ vì vậy mà quán càng ngày càng đông khách. Dân chơi đến càng nhiều. Rồi dân quê, dân dõm, dân ba làng cũng kéo đến cho có vẻ ta đây là dân chơi. Giữa lúc quán Nửa Khuya đang ở vào giai đoạn thịnh vượng nhất, thì đùng một cái xảy ra một trận đấu súng ghê hồn giữa hai nhóm băng đảng. Hậu quả là quán Nửa Khuya bị cháy rụi. Mọi người ai cũng bù ngùi tiếc rẻ. Chỉ riêng lão chủ quán là vẫn tỉnh bơ. Dù sao thì hẳn cũng là dân ... chơi mà. Sau mấy tháng ăn ngủ, đi uống bia ôm mỗi tối. Lão chủ quán được hãng insurance bồi thường một số tiền khá lớn. Cầm tấm check gần hai trăm ngàn trong tay, lão làm một bài tính nhẩm chớp nhoáng. Chi cho hai nhóm du đảng mà lão mượn đêm hôm đó, mỗi nhóm năm xấp. Chi cho thằng bếp; đệ tử ruột của lão năm xấp xài chơi vì có công ... đổ dầu đốt quán. Bỏ ra tám chục xấp để "biu lại một cái nhà hàng khác, to hơn, đẹp hơn, sang hơn cái nhà hàng cũ gấp mười lần. Tổng cộng hết một trăm xấp. Lão vẫn còn dư một trăm để bỏ băng xài chơi. Kể từ ngày đó, mọi người bắt đầu quen mắt với cái nhà hàng mới lộng lẫy, sang trọng với tấm biển hiệu bằng đèn néon. "Restaurant P.38". Đang ngồi cụng ly nhau côm cốp bên trong quán, bỗng mọi người tự nhiên khựng lại. Mấy cái miệng đang há hốc chực ăn, chực nói cũng ngưng lại. Mọi con mắt đều đổ dồn về phía cửa quán khi Lãng Du và Heo May đang bước vào. Lựa một bàn nhỏ dành riêng cho hai người, chàng đưa Heo May đến ngồi, trình trọng gọi thức ăn. Thấy mọi cặp mắt đều đổ dồn về mình, Heo May hăng diện vô cùng. Nàng nghĩ người ngồi bên cạnh là một nghệ sĩ tài hoa, tiếng tăm lẫy lừng. Nhưng thật ra không phải vậy. Hầu hết mọi người trong quán ai cũng biết Lãng Du là một tên đỏi kinh niên. Nếu có đến thì hẳn cũng sà vào một bàn nào đó, chớ làm gì có tiền mà trả. Vậy mà hôm nay, hẳn hiên ngang cặp tay một người đẹp, hấp dẫn như Heo May. Mặt căng căng lên như vậy là đủ biết hẳn vừa vô mánh. Mọi người tiếp tục buổi ăn, nhưng ai cũng thỉnh thoảng liếc về phía cái bàn có hai người

ngồi. Sau một ngày đói khát, Lãng Du ăn như để trả thù cho loài người đã dã man bỏ đói hắn từ sáng đến giờ. Hắn ăn như chưa bao giờ được ăn. Đến lúc bao tử đã tạm ổn. Hắn mới hỏi dò Heo May: - Hiện nay em đang ... sống với ai? Mặc dù đã biết "chịt" từ năm 14, 15 tuổi đã có sáu, bảy người tình và bốn lần phá thai, Heo May vẫn thấy con "chim" mình rung động khi đối diện với đôi mắt của Lãng Du. Nàng ấp úng trả lời: - Em sống một mình, không có cha mẹ thân nhân gì ở xứ Mỹ này cả. Câu trả lời như một hứa hẹn nhiều màn mê ly, hấp dẫn sắp tới. Lãng Du mạnh miệng hỏi tiếp: - Em có ... người yêu chưa? Heo May đóng liền một màn kịch hờn dỗi. Hai má nàng phụng phịu, giống như chàng vừa mặt sát nàng một câu nặng nề ghê lắm: - Anh ... nghĩ em là ... hạng người gì mà hỏi em câu đó. Em còn nhỏ mà. Lãng Du nghĩ thầm trong đầu "Em để ra anh còn được. Ở đó mà nhỏ". Nhưng chàng cũng làm ra vẻ lịch sự, đính chính lia lịa: - Ô, anh xin lỗi. Tại em đẹp quá nên anh nghĩ có nhiều người theo đuổi em. Chắc là ... - Theo đuổi em thì rất nhiều người. Nhưng em đã nguyện với lòng là ... cống hiến đời mình cho âm nhạc. Bởi vậy em chỉ yêu khi nào gặp một người ... đồng một tâm trạng với em thôi. Câu chuyện làm hai người càng lúc càng gần nhau hơn. Thừa cơ hội không ai để ý, Lãng Du lòn tay dưới gầm bàn đặt tay lên bắp vế non của Heo May mà xoa xoa. Heo May thích lắm, nhưng cũng làm bộ xoay qua nhìn Lãng Du với vẻ ngạc nhiên, làm như từ nhỏ đến giờ chưa có ai sờ nàng như vậy. Thấy ánh mắt của Heo May, Lãng Du hơi khựng lại. Nhưng chàng nghĩ nhanh trong đầu: "Đã chấp nhận cống hiến đời mình cho nghệ thuật, thì ba cái chuyện lật vạt này ăn thua gì." Bàn tay của Lãng Du càng tiến mạnh hơn nữa. Nhờ hai người ngồi trong góc kẹt, lại có cái khăn bàn che kín nên Lãng Du cứ tỉnh bơ như trong phòng ngủ. Heo May khép hai bắp vế lại cứng ngắc. Nhất quyết không cho bàn tay Lãng Du đụng tới vùng đất cấm. Nhìn thấy mặt Heo May đỏ ửng lên, hai chân khép chặt một cách cương quyết, Lãng Du quê quá. Chàng ta kêu bồi tính tiền rồi đi về. Trên đường về, Lãng Du không nói một câu.

Trong đầu nhà nhạc sĩ nghĩ thầm "Thà là trả tiền lại nó cho rồi ... Dạy dỗ nó làm mẹ gì trong khi nó hồng cho ... chơi. Thà tìm em khác, xấu hơn một chút cũng được. Bỏ công ra thì phải có hưởng chứ." Nghĩ là làm liền. Lãng Du móc hết tiền trong túi ra. Trừ tiền ăn, trong túi chàng còn 586 đồng. Lãng Du đưa hết cho Heo May: - Đây, anh xin gửi lại em số tiền hồi nãy. Còn thiếu 14 đồng, anh sẽ ... trả sau. Nghệ sĩ được cái tính đó. Nghèo thì nghèo chứ không tham tiền. Chỉ tham tình. Heo May khóc lóc thảm thiết như cha chết. Nàng nghẹn ngào: - Anh đừng hiểu lầm em ... hu, hu, hu ... Lãng Du nghĩ là nàng nói hắn đã hiểu lầm Heo May là hạng gái không đàng hoàng, mới lần đầu tiên mà đã lộn xộn. Hắn đính chính: - Anh hồng có hiểu lầm gì hết. Anh chỉ nghĩ là hai đứa mình hạp nhau thì kết hợp, hồng hạp thì chia tay. Thế thôi. Heo May càng khóc lớn: - Em biết. Em thấy hai đứa mình hạp lắm. Lãng Du bực dọc, hắn gắt lên, cau có: - Hạp, hạp cái gì mà ... đụng tới hồng cho. Heo May càng tởm: - Anh đừng hiểu lầm, oan cho em. Ai hồng cho anh đụng hồi nào đâu? Lãng Du bực tức thiếu điều chửi thề. Hắn la lớn lên: - Có cho sao kẹp... cứng ngắt vậy? Lúc bấy giờ Heo May cũng la

lớn không kém để giải tỏa nỗi oan ức: - Tại vì ... em có tháng. À, ra thế. Lãng Du chột hiểu. Hấn nói với nàng bằng một giọng nhẹ nhàng hơn: - Có tháng thì cũng nói cho người ta biết với chứ. - Anh đâu có hỏi đâu mà em tự nhiên nói. Lãng Du vừa nhét lại số tiền vào túi vừa hỏi Heo May: - Có tháng ... rồi ... chùng nào dứt? - Dạ ... ngày mốt. - Vậy, ngày mốt tới học. Mai nghỉ. Trước khi chia tay, Lãng Du ôm siết lấy tấm thân tròn lẳn căng đầy nhựa sống của Heo May mà hôn nàng từ giã. Thế rồi ai về nhà nấy. Cả đêm hôm đó, hai người chẳng ai ngủ được. Mỗi người một tâm sự, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ, một hình ảnh. Ý nghĩ thì khác nhưng hình ảnh thì thật khá giống nhau. Đó là cái nốt "Si". Trời cho mỗi người một phần số. Mà cái số của hai người là phải đi đôi với nhau mới khá được. Thật vậy, chỉ sau ba tháng ăn rồi ... đóng cửa tập dợt, Lãng Du và Heo May bắt đầu ra quân. Buổi trình diễn đầu tiên đã gặt hái được thành công ngoài sức tưởng tượng của hai người. Trong khi Lãng Du ôm đàn oằn oại, sô lô bất kể trời đất thì Heo May cũng biểu diễn cái giọng ca thiên phú, vượt thời gian, vượt không gian và vượt luôn cả "bức tường âm thanh" của nàng. Heo May vừa hát vừa nhảy như con chơi chơi. Bước chân nàng đi đến đâu, khán giả gào thét lên đến đó. Heo May càng hứng chí. Nàng vung tay đá chân như một võ sĩ Thiếu Lâm đang biểu diễn múa quyền. Heo May có biết đâu. Sở dĩ thiên hạ la hét điên cuồng như thế là vì trong lúc nàng quá say sưa đánh đá, chiếc minijupe đã rách toạc một đường dài, lòi hẳn chiếc quần xì líp trắng đã vàng ố, rách mấy lỗ bằng đầu ngón tay. Cuộc đời bao giờ cũng ba chìm bảy nổi. Có lẽ hai người đều lợi giỏi nên nổi ào ào. Tên tuổi của đôi danh tài Lãng Du và Heo May ngày càng đi sâu vào quần chúng. Nơi nào có chàng là có nàng. Hai người như bóng với hình. Anh ở đâu thì em ở đó.

Nhưng cuộc đời không êm ả trôi như Lãng Du mong đợi. Vào một ngày trời u ám, Heo May báo cho người tình biết là nàng vừa được mời đi đóng phim. Lãng Du hốt hoảng phản đối: - Không, đời mình là để cống hiến cho âm nhạc. Anh không thích điện ảnh. Anh không nhận lời. Heo May phân tích chậm rãi: - Người ta mời em chứ có mời anh đâu mà anh phản đối dữ vậy. Heo May cũng như bao nhiêu người khác. Ai lại không muốn trở thành tài tử điện ảnh. Tài tử dầu sao nghe cũng oai hơn danh ca chứ. Nàng nói bằng một giọng cương quyết: - Em đã nhận lời người ta rồi. Lãng Du hốt hoảng: - Như vậy rồi mai mốt anh hát với ai? - Anh hát với ai thì ... kệ anh chứ. Lãng Du lồng lộn lên như một con thú dữ. Chàng ta trợn mắt hạch hỏi: - Em ... dám nói chuyện với anh như vậy hả? Heo May tỉnh bơ: - Có cái gì đâu mà hồng dám. Anh là cái gì của tui... mà tui hồng dám. Lãng Du giận tím mặt mày. Chàng đã bỏ bao nhiêu công lao để dạy dỗ, huấn luyện, lằng xê nàng mới có được ngày hôm nay. Vậy mà bây giờ nghe lời thằng mắc dịch mắc toi nào mời đi đóng phim nàng lại trở mặt một cái rét. Lãng Du bằng nhẹ giọng: - Em phải nghĩ tới tương lai sự nghiệp hai đứa chứ? - Anh có tương lai của anh. Em có tương lai của em. Mạnh ai nấy lo. Xứ tự do mà. Lãng Du chịu hết nổi, bèn trở cái giọng kể công ra mong nàng thương tình: - Công lao anh dạy dỗ bấy lâu. Chẳng lẽ chỉ vì một ảo ảnh mà em đạp đổ hết sao em? Heo May trả lời giọng điệu vô cùng ... dân chơi: - Anh đừng kể công, kể ơn ra đây. Anh nghĩ coi,

Anh dạy tui một ngày hồng tới một tiếng mà anh bắt tui nằm ngửa cho anh nấc một ngày 3, 4 cái. Chưa kể lúc buồn, anh còn bắt tui ... bú cặc. Nếu hồng có tui, anh đi chơi đi. Thử hỏi một ngày tốn bao nhiêu? Lãng Du hết ý kiến. Chàng nghĩ thầm "nó nói cũng đúng thiệt". Nếu chàng làm gãy lên, tức nước thì vỡ bờ. Heo May bỏ chàng đi luôn thì chàng ... bỏ mẹ. Ai thèm kêu chàng đi "show" nữa. Rồi tiền đâu mà trả tiền nhà, tiền ăn. Chỉ có cái xe thì cũng chính Heo May đứng tên. Nàng ra đi thì Lãng Du chỉ có nước móc khức hot dog lên mà gặm tiếp. Sau một lúc suy nghĩ thiệt hơn, Lãng Du nói giọng yếu xìu: - Chừng nào thì ... bắt đầu đóng? - Em đã thử 'tét" rồi. Thứ hai bắt đầu. Heo May vào phòng nằm suy nghĩ, bỏ mặc Lãng Du nằm một mình ngoài sofa đang tức ... dái. Nàng không ngờ cuộc đời nàng lại may mắn đến như thế. Heo May sinh ra trong một gia đình nghèo khó. Cha mẹ không nuôi nổi, phải bỏ nàng vào viện mồ côi lúc Heo May vừa tròn một tuổi. Năm lên mười, tình cờ có một phái đoàn người Pháp ghé thăm Việt Nam. Họ đến viếng trại mồ côi, và một người trong bọn động lòng xin nhận nàng làm con nuôi, rồi lo cho nàng về Pháp. Có lẽ nhờ hạ phong thổ. Lại nhờ sống ngay tại Paris, chiếc nôi văn hoá của thế giới. Heo May sớm phát triển từ thể xác đến tâm hồn. Mới 14 tuổi mà nhìn thân hình nàng là muốn hãm. Tâm hồn Heo May thật lãng mạn.

Nàng chỉ mơ ước đến những thằng Tây mũi lõ. Bản tính của Heo May là vậy. Cứ cái gì ... lõ là nàng thích lắm. Vào một ngày bà mẹ nuôi đi vắng. Heo May đi tắm. Nàng làm bộ quên khăn tắm, đành phải nhờ ông cha nuôi đem vô giùm. Nhìn đứa con nuôi mơn mớn, vú đít ngồn ngộn trước mắt, ông Tây già chịu hết nổi.

Tay chân run lấy bẫy, và ông ta té sấp. Vô tình, con cu cứng ngắc của ông xóc thẳng vào lồn, làm rách màn trinh của Heo May. Kể từ hôm đó, cứ mỗi lần bà mẹ nuôi đi vắng, là Heo May lại ... quên khăn. Heo May mỗi ngày một đỏ da thắm thịt. Vú đít nở nang thấy rõ. Còn ông Tây già thì càng ngày càng tóp lại. Những thay đổi đó không qua mắt được bà mẹ nuôi. Chẳng thềm nói một tiếng, bà âm thầm chờ dịp thuận tiện tống nàng đi cho khuất mắt. Nhân dịp có thằng cháu từ Mỹ qua chơi. Bà dầm già cấp cho hai đứa đi chơi chung. Đến ngày thằng cháu trở về, bà xúi Heo May đi theo qua chơi cho biết xứ Mỹ. Bà dầm già còn tỏ một cử chỉ đẹp mua cho nàng một cái vé máy bay ... "one way". Heo May vừa đi, bà vội vàng góp đồ đạc ... dọn nhà, đổi luôn số điện thoại. Về đến Mỹ, thằng kia cho Heo May rơi ngay lập tức để đi với con đào còn đang ở trung học của nó. Ngày qua Pháp, có nàng thì hẳn chơi cho đỡ buồn vậy thôi. Ai biểu đi theo về đây thì ráng mà chịu. Mắc mớ gì đến nó. Thấy Mỹ vui hơn Pháp, Heo May cũng chẳng màng đến chuyện trở về. Để giải quyết vấn đề ăn ở, Heo May làm cho nhà hàng bia ôm một thời gian. Nhờ vậy nàng để dành được một số tiền làm vốn, và gặp chàng nhạc sĩ Lãng Du. Heo May không phủ nhận công ơn của hắn. Cũng nhờ hắn mà nàng trở thành danh ca ăn khách. Nhưng nếu bỏ hắn để trở thành một đại tài tử thì đại gì hồng bỏ. Vả lại, công lao Lãng Du cũng đã được nàng đền bù xứng đáng rồi. Coi như sòng phẳng. Càng suy nghĩ, Heo May càng thấy là mình quyết định rất đúng. Lương tâm nàng không hề cắn rứt. Heo May thiếp đi trong giấc ngủ nhiều

mộng đẹp. Bắt đầu từ hôm đó, Lãng Du không dám nhận đi "show" nữa. Hấn tự biết tài mình ca không hay, tiếng đàn nghe cũng dở... Nhưng hấn nổi tiếng là vì đi cặp với Heo May. Bây giờ hồng có Heo May, chẳng lẽ hấn hát bè một mình, không có giọng ca chính. Cứ sáng sáng, một chiếc Mercedes đen bóng đến rước Heo May đi mãi đến tối khuya mới thả về. Lãng Du nằm một mình đem thơ TTKh ra mà than thân trách phận. Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời Ái ân lạt lẽo với đào tôi ... Hấn ngâm thơ cho đỡ buồn, đỡ tủi. Chứ thật sự thì từ lúc đi đóng phim, Heo May có cho hấn "chịt" cái nào đâu mà "ái ân lạt lẽo." Lãng Du tức lắm, nhưng hấn lấy tư cách gì để cự nự đây. Hấn sống với nàng cả năm nay, thừa biết Heo May có cái máu dâm. Mỗi tối hồng chơi là ngủ hồng được. Mà nàng hồng ngủ thì hấn đừng có mong nhắm mắt. Vậy mà hôm nay, đi thời thôi mà về đến nhà là nàng leo lên giường ngủ vùi. Chẳng thềm ngó ngang gì đến hấn.

Có đêm "vã" quá, Lãng Du mò vô tính kiếm ăn, bị Heo May cự nự hồng cho. Chàng đành phải ca bài con cá nó sống vì nước. Anh sống được là ... nhờ em. Em mà hồng cho anh "chịt", anh bóp dái anh chết. Thấy tội nghiệp, Heo May thương tình tuột quần cho hấn chơi. Nhưng nàng giao kết: - Cái nợ ân tình coi như em đã trả anh xong hết rồi. Đừng đòi hỏi nữa. Anh phải ... cai đi. - Cai thì cũng từ từ. Ai cũng vậy, giảm dần rồi mới dứt hẳn chứ. - Anh nói vậy cũng được. Tuần đầu em cho anh chơi... ba ngày một cái. Tuần kế em cho anh chơi sáu ngày một cái. Xong rồi dứt luôn, được chưa? Kẹt quá, có còn hơn không. Hấn gật đầu lia lịa. Trong bụng Lãng Du thừa biết là với cái máu dâm của Heo May. Nàng không cho hấn chơi, có nghĩa là suốt ngày đã có thằng nào chơi rồi. Biết vậy nhưng hấn vẫn chép miệng nói thảm: "Thôi kệ mẹ nó. Cứ chơi trước rồi tính sau." Thấm thoát đã hai tuần lễ trôi qua, Lãng Du coi lịch, hình như hấn chỉ còn chơi được một cái nữa là coi như ... cai luôn. Heo May thì đi suốt ngày. Có lúc nàng đi đến hai ba ngày liền mới về một lần. Tình trạng này coi như nước đã tới chân. Tính gì phải tính lẹ lẹ, không thì coi như hồng kịp. Hấn gọi phone long distance, hỏi lại người bạn thân một lần nữa cho chắc chắn: - Mà y có chắc là chơi như vậy là nó ... tàn đời không? Người bạn cả quyết: - Chắc chứ sao không. Tao bảo đảm với mà y. Tao đã chứng kiến nhiều vụ rồi. Lãng Du yên chí. Mấy hôm nay trong đầu hấn vẽ ra một kế hoạch trả thù khủng khiếp. Hấn đã dò hỏi kỹ nhiều nơi. Một người bạn đã vẽ một phương pháp thâm hiểm cho hấn. Họ có dặn kỹ là chỉ có con nào mà hấn căm thù ghê gớm lắm mới phải dùng phương pháp đó thôi. Hấn thì thù Heo May quá cỡ rồi. Giết được nàng hấn cũng dám giết chứ đừng nói chi chuyện cho nàng tàn đời. Theo kế hoạch, lần cuối cùng được Heo May cho "chịt" trước khi cai hẳn. Hấn sẽ sờ vuốt, liếm bú đủ mọi kiểu cho nàng thật hứng, cho mép lồn cũng như cửa tử cung nở rộng ra. Rồi hấn sẽ âm thầm nhét một cục á phiện nhỏ xíu vào đầu cu và đút sâu vào lồn nàng. Khi hấn xuất tinh, tinh trùng sẽ đẩy luôn cục á phiện vào sâu trong tử cung. Kể từ lúc đó, cuộc đời Heo May coi như vứt đi. Nàng đi đến đâu, mùi hôi thúi sẽ bốc theo đó. Ruồi nhặng bay theo nướm nướp, không thuốc thang nào trị khỏi. Lãng Du tần mẫn lấy cục á phiện hấn đã nhờ mua mấy hôm trước ra coi lại. Miệng mồm

cười đắc ý. Cái đêm hành động đã tới. Lãng Du vừa nôn nao vừa hồi hộp, chờ đợi. Mười giờ, rồi mười một giờ. Mãi đến mười hai giờ Heo May cũng vẫn chưa về. Lãng Du sốt ruột đi ra đi vô cả đêm, không ngủ được. Cả ngày hôm sau cũng chẳng thấy Heo May về. Lãng Du càng điên tiết lên. Nhưng đến khoảng 9 giờ tối thì chiếc Mercedes đen đậu ngay trước cửa. Bỏ Heo May xuống rồi chiếc xe phóng đi ngay. Chờ nàng vào phòng tắm rửa xong xuôi, Lãng Du bước vào trên tay cầm cục á phiện. Hắn chưa kịp nói gì thì Heo May đã nói trước: - Em chuẩn bị đi Hawaii liền bây giờ. Đồ đạc em xong hết rồi. Lãng Du hốt hoảng: - Em đi rồi ... chừng nào em về? - Cũng hỏng biết nữa. Chắc lâu lắm. Thực hiện một cuốn phim chừng vài ba năm là chuyện thường. Heo May ngừng một lát, rồi nàng nói tiếp: - À, còn nhà cửa em cũng thanh toán xong rồi. Cuối tuần này anh dọn ra để người khác vô ở. Tiền deposit thì anh cứ lấy, cất đi mà xài ... Lãng Du giận run lên. Nhưng vẫn ráng giữ bình tĩnh để thực hiện kế hoạch: - Làm gì làm, em cũng phải cho anh ... "chịt" cái chót chứ. Mình đã giao hẹn rồi mà? Nữ tài tử Heo May lắc đầu quây quây. Vừa xách va li lên, nàng nói: - Em với anh hết rồi. Còn vui sướng gì nữa mà "chịt" với chọt. Lãng Du van nài khẩn khoản: - Một lần nữa thôi. Lần cuối cùng mà em... Heo May vẫn lắc đầu. Nàng móc bóp thả cho Lãng Du tờ giấy 100 đô. Rồi vừa bước ra cửa vừa nói: - Anh đi ... chơi đi đờ đi. Chiếc Mercedes màu đen trở tới, rước Heo May xong, lao vút về hướng phi trường. Lãng Du bần thần ngó theo. Tình yêu đã chấp cánh rồi. Hắn chẳng còn gì ngoài tờ giấy 100 ngàn vừa thí cho và cục á phiện trên tay. Lãng Du ngồi trầm ngâm suy nghĩ: - Đã không có dịp banh lôn nó ra mà nhét, thì nhét đại vào đít mình cho rồi. Đã lỡ thú thì cho nó thú luôn.

Hết